

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.22/2014/41. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év február hó 4. és 5. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és **2015. év február hó 5. napján** kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás bűntette és más bűncselekmény miatt **JG és társai** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2013. év október hó 10. napján kelt 24.B.130/2010/105. számú ítéletét JG I. r., JA II. r., HZS IV. r., FI V. r., TÁ VI. r., GS VII. r. és JGY VIII. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

A vádlottak cselekményét a 2012. évi C. törvény 190. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (2) bekezdés c.) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett emberrablás bűntettének **minősíti**.

JG I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltást 5 (öt) évre;

JA II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 (négy) évre, a közügyektől eltiltást 5 (öt) évre;

FI V. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 2 (kettő) évre;

TÁ VI. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 3 (három) év börtönre, a közügyektől eltiltást 4 (négy) évre;

GS VII. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 3 (három) év börtönre, a közügyektől eltiltást 4 (négy) évre;

JGY VIII. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 2 (kettő) év börtönre, a közügyektől eltiltást 3 (három) évre **enyhíti**.

JG I. r., JA II. r., HZS IV. r., FI V. r., TÁ VI. r., GS VII. r. és JGY VIII. r. vádlottak legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet JG I. r., JA II. r., HZS IV. r., FI V. r., TÁ VI. r., GS VII. r. és JGY VIII. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből HZS IV. r. és TÁ VI. r. vádlott fejenként 27.160,- (Huszonhétezer-egyszázhatvan) Ft bűnügyi költséget köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. év október hó 10. napján kihirdetett 24.B.130/2010/105. számú ítéletével JG I. r., JA II.r., FÁ III.r., HZS IV. r., FI V.r., TÁ VI.r., GS VII.r. és JGYVIII.r. vádlottak bűnösségét társtettesként elkövetett az 1978. évi IV. törvény 175/A. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő emberrablás bűntettében állapította meg.

Ezért JG I. r. vádlottat 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte az O városi Városi Bíróság 3.B.340/2008/4. számú ítéletével kiszabott 1 évi végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását.

JA II. r. vádlottat 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra;

FÁ III.r. vádlottat 5 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra;

HZS IV. r. vádlottat 3 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra;

FI V. r. vádlottat 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra;

TÁ VI. r. vádlottat 4 év fegyházbüntetésre, valamint 6 év közügyektől eltiltásra;

GS VII. r. vádlottat 4 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra;

JGY VIII. r. vádlottat 3 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az I., II., IV.,V.,VI.,VII. és VIII.r. vádlottak esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére a büntetések súlyosítása; JG I.r., JA II. r. vádlottak és védőik felmentés, HZS IV.r., TÁ VI.r., GS VII. és JGY VIII. r. vádlottak és védőik elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést. FI V. r. vádlott perorvoslati

nyilatkozatot nem tett.

A másodfokú bíróság FÁ III.r.vádlott elmeállapotának ismételt megvizsgálásáról, ennek érdekében az eljárás elkülönítéséről határozott.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1070/2013/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A tényállást, ekként a vádlottak büntető jogi felelősségét a tanúvallomásokkal, a IV.r. és V.r. vádlott beismerő, egyben társait terhelő vallomásával, a szakértői véleményekkel és rendőri jelentésekkel összhangban állónak tartotta. A vádlottak cselekményének minősítését is törvényesnek találta, azonban a kiszabott büntetéseket alkalmatlannak ítélte a büntetési célok elérésére. Ezért valamennyi vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

JG I.r., valamint JA II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen jogorvoslati kérelmét enyhítés érdekében tartotta fenn. Álláspontja szerint noha a cselekmény minősítése nem kifogásolható, nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlottak magatartása az események első szakaszban mindössze önbíráskodás büntettének megállapítására alkalmas, az O városi események során történt szándékváltás, ami már megalapozza az első fokú bíróság által megállapított minősítést. Ezt a körülményt is értékelve az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést eltúlzottan szigorúnak találta. Nézete szerint a törvényszék nem tulajdonított kellő jelentőséget a cselekmény kiváltó okának, a sértett által az I. r. vádlott terhére elkövetett bűncselekménynek. Védenceivel szemben enyhítő szakasz alkalmazásával kérte az első fokú bíróság által kiszabotthoz képest lényegesen enyhébb szabadságvesztés megállapítását.

HZS IV. r. vádlott védője jogorvoslati kérelmét enyhítésre irányuló részében tartotta fenn. Az enyhítő körülményeket, a sértett felróható magatartását, az időmúlást, védenke kedvező személyi körülményeit szem előtt tartva indítványozta a IV. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés lényeges enyhítését .

FI V.r. vádlott védője jogorvoslati kérelmét a nyilvános ülésen módosította, elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. A hatályon kívül helyezésre irányuló jogorvoslati kérelmét az elsőfokú ítélet iratellenességére alapította, mivel nyilatkozata szerint - az elsőfokú bíróság nem adta indokát a sértett vallomása elvetésének. Nézete szerint a sértett szembesítésen tett előadása nem hagyható figyelmen kívül. Másodlagos indítványként az enyhítő körülmények nagy számára és jelentős nyomatékára tekintettel az elsőfokon kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte.

TÁ VI. r. vádlott védője védencével azonos módon elsődlegesen felmentésre, másodsorban az elsőfokú ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül

helyezésére tett előterjesztést. Harmadsorban a VI. r. vádlott bűnsegédi részvételének megállapítása, csekély cselekvősége, illetve az egyéb enyhítő körülmények alapján a fő- és mellékbüntetés, valamint a végrehajtási fokozat enyhítését kérte.

GS VII. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta; a tényállásnak a VII. r. vádlott előadása alapján történő megállapítását kérte. Meglátása szerint a VII.r. vádlott mindössze mint sofőr működött közre a cselekményben, az O városi helyszínre már nem tartott társaival, ezért a cselekmény önbíráskodásként való minősítését indítványozta. A sértett ellentmondó vallomásait szem előtt tartva kérte másodlagosan az elsőfokú ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését. Hivatkozott arra, hogy elmaradt a Be. 258.§- (2) bekezdés d) pontja alapján az ügyben szerepelő hangfelvétel bizonyítékként történő értékelése. Úgyszintén nem történt meg a részletes iratismertetés. Harmadsorban az enyhítő körülményekre, az időmúlásra, a két kiskorú gyermekes családos állapotra, a részbeni beismerő vallomásra figyelemmel enyhítő szakasz alkalmazásával kérte a büntetés kiszabását.

JGY VIII. r. vádlott védője szintén kifogásolta az iratismertetés elsőfokú eljárásban való elmaradását. Elsődlegesen az első fokú ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését indítványozta. Másodlagosan kérte annak figyelembe vételét, hogy a VIII. r. vádlott mindössze a cselekmény utolsó fázisában kapcsolódott az eseményekbe, védencét társai nem tájékoztatták arról, hogy a sértett milyen körülmények között került O városba. Utalt a bizonyítási indítványok alaptalan elutasítására, az enyhítő körülményekre, amelyek alapján enyhítő szakasz alkalmazásával kérte végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását.

Az ítélőtábla a védelmi fellebbezéseknek a felmentésre, illetve a hatályon kívül helyezésre irányuló részét nem, ellenben az enyhítést célzó részét alaposnak, az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését azonban alaptalannak találta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat a lehetséges mértékben feltárta, azokat egyenként és összességében is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Kimerítő részletességgel adott számot a vádlottak védekezése elvetésének indokairól. Mivel a bizonyítékok értékelésében logikai hiba, hiányosság, téves értékelés nem volt feltárható, ezért a másodfokú bíróság a védők bizonyítékértékelő tevékenységet támadó, és hatályon kívül helyezést szükségesnek tartó perorvoslati kérelmét nem ítélte megalapozottnak.

A VII. és VIII. r. vádlott védője a nyilvános ülésen sérelmezte, hogy elmaradt az elsőfokú eljárás befejező stádiumában a nyomozati iratok ismertetése. A védők állásfoglalása az alábbiak miatt alaptalan:

Az elsőfokú bíróság a 73. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 18. és 19. oldala szerint a 2013. év március hó 11. napján tartott tárgyaláson ismertetette a nyomozati iratok releváns dokumentumait, az ismertetett iratok részletes rögzítése is megtörtént a tárgyalási jegyzőkönyvben. Minderre a vádlottak kihallgatása után, még a tanúk meghallgatását megelőzően került sor. Emiatt a védőknek az eljárási szabálysértésre utaló kifogása minden alapot nélkülözött.

A nyolc vádlott közül HZS IV. r., valamint FI V. r. vádlott kivételével a többi vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését. Védekezésük lényege abban foglalható össze, hogy CZ sértett erőszak, fenyegetés nélkül, saját elhatározásból működött velük együtt annak érdekében, hogy JG I. r. vádlott hozzájusson jogos követeléséhez. A vádlottak azonos vélekedése szerint a sértett egyedüli célja az volt, hogy az ellene kiadott körözés elől kitérve elkerülje rendőrkézre kerülését. A sértett annak érdekében, hogy a vádlottak ne vegyenek igénybe rendőrségi közreműködést, együttműködését ajánlotta fel.

Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a vádlottak többségének tagadó vallomása szöges ellentétben állt a sértett előadásával, ezért körültekintő vizsgálatra volt szükség annak eldöntéséhez, hogy melyik oldal vallomása az elfogadható. Az ügyben számos objektív adat állt rendelkezésre, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint alapvetően ezeket a tényeket kellett megvizsgálni, majd összevetni az egyéb, szubjektív bizonyítékokkal.

A sértettel szembeni akcióban nyolc személy vett részt. Ezek a személyek kettő gépkocsival mentek a helyszínre; a gépkocsikat később az azonosítás megnehezítése érdekében kettő másik típusú gépkocsira cserélték. Az első két helyszín, ahol a nyolc vádlott a sértettet kérdőre vonta, É. városban az I. úton található, annak elhagyatott, gépjármű- és személyforgalommal nem érintett részére esett. A vádlottak három gáz-riasztó pisztollyal, egy szamuráj karddal, kettő baseball ütővel felszerelve érkeztek az említett helyszínre. A sértett lakásán végzett helyszínelés adatai szerint a lakást az ott megjelenő vádlottak feldúlták, ennek nyomait a helyszíni szemle során készült jegyzőkönyv, illetve a csatolt fényképmellékletek is jól tükrözték. Beszédeselek voltak az útvonaladatok is. A vádlottak É városban találkoztak a sértettel, ahonnan Sz városba, majd O városra közlekedtek, összesen 204 km-t tettek meg a kettő személygépkocsival. Az egész eseménysor közel 12 órán keresztül tartott, délutántól az éjszakai órákba nyúlt. Nem volt mellékes az a körülmény sem, hogy a sértett fogvatartói elől a mozgó gépkocsiból kiugorva menekült el. Úgyszintén dokumentált tény volt, hogy VLa rendőrségen bejelentést tett amiatt, mivel a sértettet

belökdösték egy autóba, illetve amiatt, mivel a sértett azt kiabálta ki neki, hogy nem önszántából tart a személyekkel.

Az ismertetett objektív tények, adatok nem a vádlottak erőszakmentes fellépésére, hanem ellenkezőleg, erőszakos magatartásukra, illetőleg a sértett oldaláról nem az önkéntes teljesítési szándékra utaltak. Az elsőfokú bíróság ezért a fentiek miatt is helyesen foglalt állást, amikor a vádlottak védekezésével szemben a sértett egyéb bizonyítékokkal alátámasztott vallomását akceptálta. A sértett vallomását erősítő bizonyítékok között mindenekelőtt VL, IJ, valamint a rendőri akcióban részt vevő LG., FA., tanúk vallomására kell utalni. A felsorolt személyek nyilatkozatából egyértelmű volt az a körülmény, hogy a sértettet több személy súlyos fenyegetéssel tartotta fogva, szabadon bocsátását feltételtől, anyagi ellenszolgáltatás teljesítésétől tette függővé. A követelést megfogalmazó személy telefonon kapcsolatba került VL-val, ez a személy határozta meg a pénzátadás helyszínét. VL a vádlottakkal telefonon felvett kapcsolatot a rendőrség felé közvetítette, így nyílt lehetőség a vádlottak elfogására még bármiféle anyagi előny juttatása előtt. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy ezek a személyi, illetve egyéb bizonyítékok a sértett vallomását támasztották alá.

Egyetértett a másodfokú bíróság a sértett vallomásának értékelésével abban a kérdésben is, hogy a sértett a sérülés okozás módja tekintetében túlzó nyilatkozatot tett. Nem érte olyan súlyú bántalmazás, amit állított. Az egyéb részleteket illetően azonban vallomása helytállóságához nem fért kétség, azt az események lefolyását feltáró HZS IV.r. és FI V. r. vádlott vallomása is megerősítette.

A fenti bizonyítékok alapján a bántalmazásban közreműködő vádlottak az I.,II.,III.,IV.,V. és VIII.r. vádlottak, míg a súlyos hátrányt kilátásba helyező, fenyegetést alkalmazó vádlottak a VI.,VII. és VIII.r. vádlottak voltak.

A másodfokú bíróság egyebekben maradéktalanul egyetértett a bizonyítékok kimerítő elsőfokú értékelésével, ezért annak megismétlését szükségtelennek tartotta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mindössze a vádlottak személyi körülményei, előélete, illetve a folyamatban lévő eljárások vonatkozásában hiányos, ezért azt figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - a vádlottak nyilvános ülésen tett nyilatkozata, illetve a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítványok, valamint egyéb okiratok alapján - a másodfokú bíróság az alábbiak szerint egészítette ki:

JA II. r. vádlottat jelenleg már kettő, egy 7 éves és egy 7 hónapos kiskorú gyermek eltartásának kötelezettsége terheli. A vele szemben az Egri Rendőrkapitányságon csalás büntette, illetve magánokirat-hamisítás vétsége miatt folyamatban volt büntető eljárásokban a nyomozást megszüntették. (JA II. r. vádlott nyilvános ülésen

tett nyilatkozata a 3.Bf.22/2014/41. számú jegyzőkönyv 5. oldalán, valamint Egri Városi Ügyészség B.347/2009/6-I. számú határozata a nyomozás megszüntetéséről)

HZS IV. r. vádlott pillanatnyilag a Kft1. alkalmazásában áll, havi jövedelme 150-200.000,- Ft. (HZS IV. r. vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata a 3.Bf.22/2014/41. számú jegyzőkönyv 5. oldalán)

FI V. r. vádlott alkalmi munkavégzésből tartja fenn magát, havi 40-50.000,- Ft jövedelemre tesz szert. (FI V. r. vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata a 3.Bf.22/2014/41. számú jegyzőkönyv 7. oldalán)

GS VII. r. vádlottal szemben a Fővárosi Törvényszék B.1210/2011. szám alatt elsőfokon 2 év, 5 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki. A korábban vele szemben a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányságon folyamatban volt lopás büntette miatt indult eljárás jelenleg a Miskolci Járásbíróságon folyik. (GS VII. r. vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata a 3.Bf.22/2014/41. számú jegyzőkönyv 7. oldalán)

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

---0---

A teljeskörűen felderített, hiánytalan tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott büntetőjogi felelősségére. Nem értet egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság a Btk. időbeli hatálya kérdéskörében elfoglalt elsőfokú állásponttal. Egyrészt elmaradt ennek az érvelésnek a részletes, tételes indokolása, másrészt tévesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy az elkövetéskori Btk. a vádlottak javára kedvezőbb lenne.

Kétségtelen tény, hogy mind az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény (rég. Btk.) 175/A. § (1) és (2) bekezdése, mind a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) 190. § (1) bekezdésének a) pontja, és (2) bekezdés c) pontja alapján megállapított bűncselekmény büntetési tételkerete azonos, 5-15 évig terjedő szabadságvesztés. Azonosak a büntetés enyhítésére vonatkozó szabályok is; az 1978. évi IV. törvény 87. § (1),(2) bekezdés b) pontja, valamint a Btk. 82. § (1),(2) bekezdés b) pontja szerint is 5 év helyett legkevesebb 2 évi szabadságvesztés szabható ki. Nem volt különbség a végrehajtási fokozat tekintetében sem a régi (1978. évi IV. törvény 42. § (2) bekezdés b/2.) pont), valamint az új Btk. (37. § (3) bekezdés ad) pont) között.

Eltérés mutatkozott ellenben a régi és az új törvény között a feltételes szabadságra bocsátás szabályai tekintetében. Az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése szerint a feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt

fegyházban végrehajtandó büntetésének legalább négyötöd részét, börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte. A Btk. 38. § (2) bekezdésének a) pontja értelmében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja mind fegyház, mind börtön fokozat esetében a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon esedékes. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint (4/2013. BK. vélemény) fegyház, és a börtön fokozat esetében is a jelenleg hatályos Btk. kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz a vádlottakra, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint cselekményüket a jelenleg hatályos Btk. alapján kellett minősíteni. Ekként a vádlottak a 2012. évi C. törvény 190. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő a Btk.13.§ (3)bekezdése szerinti társtettesként elkövetett emberrablás bűntettét valósították meg.

Az elsőfokú bíróság a cselekmény minősítése tekintetében hiánytalanul felsorolta azokat az ismérveket, amelyek a bűncselekmény megállapításának alapjául szolgáltak, ezekkel a jogi érvekkel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

---0---

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen tárta fel, azok némileg helyesbítésre, illetve kiegészítésre szorulnak, ezért a másodfokú bíróság indokoltnak tartotta a bűnösségi körülmények ismételt áttekintését valamennyi vádlott esetében.

JG I.r. vádlott terhére súlyosító körülményként kellett figyelembe venni kezdeményező, irányító szerepét, és a végrehajtás során tanúsított meghatározó magatartását. Úgyszintén a terhére kellett értékelni, hogy kétszer volt büntetve, bűncselekményét felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, további nyomatékos súlyosító körülmény volt a társtettesi elkövetés, a nyolc személy összehangolt részvétele. Javára szóló enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a jelentős, 5 évet meghaladó időmúlás tényét, amely alatt az I. r. vádlott részben a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt állt. Enyhítő körülmény a kiskorú gyermekekről való gondoskodási kötelezettség, a bűncselekményt kiváltó ok méltányolható jellege, az a körülmény, hogy a sértett súlyosan felróható, bűncselekmény megállapítását is lehetővé tevő magatartása adott okot a cselekmény elkövetésére.

JA II.r. vádlott terhére súlyosító körülményként kellett értékelni, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő. Ugyancsak súlyosító körülmény a bűncselekmény elkövetése során tanúsított meghatározó és vezető szerepe, valamint a társas elkövetés. Mellőzte a másodfokú bíróság a több büntető eljárás hatálya alatti elkövetés terhére megállapítását. Javára szóló enyhítő körülmény volt a jelentős idő múlás az I. r. vádlottal azonos megítélés szerint, a méltányolható kiváltó ok és a két

kiskorú gyermek eltartásának kötelezettsége.

E bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az I. és II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás némileg eltúlzott, ezért a Btk. 82.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pontja alapján enyhítő szakasz alkalmazásával 5 év alatti szabadságvesztéssel látta elérhetőnek mindkét vádlott esetében a büntetési célokat. Alapvetően arra kellett figyelemmel lenni, hogy a cselekmény elkövetése óta jelentős időmúlás következett be, az elsőfokú ítélet meghozatala óta is több mint egy esztendő telt el, és nem volt mellékes a sértett magatartása, amely okot szolgáltatott a bűncselekmény megvalósítására. A másodfokú bíróság a szabadságvesztéssel arányban álló tartamban határozta meg az I-II.r. vádlottal szemben a közügyektől eltiltást a Btk. 61.§. (1)-(2) bekezdése alapján.

HZS IV. r. vádlott terhére súlyosító körülményként kellett értékelni a társas elkövetést, a visszaesőnek nem minősülő bűnismétlést, valamint azt a tényezőt, hogy a végrehajtás során az egyik legdurvább magatartást tanúsító személy volt. Javára szóló enyhítő körülmény volt az időmúlás, a méltányolható kiváltó ok társaival azonos értékelés szerint. Nyomatékos enyhítő körülmény volt a tényfeltáró, a bűnösséget is átfogó beismerő vallomása.

A másodfokú bíróság HZS IV. r. vádlott esetében a Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontja alapján enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott három évi szabadságvesztés tartamát megfelelőnek találta a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez, ezért sem a szabadságvesztés, sem a közügyektől eltiltás további enyhítésére nem látott lehetőséget.

FI V. r. vádlott esetében mindössze a társas elkövetést kellett súlyosító körülményként értékelni, míg enyhítő körülmény volt a jelentős időmúlás, a méltányolható kiváltó ok az I. és II.r. vádlottal azonos megítélés szerint. Nyomatékos enyhítő körülmény volt a feltáró, bűnösséget is átfogó beismerő vallomása, büntetlen előlétele, a sértett megbocsátása, valamint az V. r. vádlottnak a végrehajtás során játszott kisebb szerepe.

Az enyhítő körülmények alapján a másodfokú bíróság meglátása szerint a kiszabott szabadságvesztés további enyhítése indokolt. A Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontjában szereplő enyhítő szakasz teljes kimerítésével kiszabott büntetéssel is elérhetőek a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok.

TÁ VI.r. vádlott esetében súlyosító körülmény a kettő büntető eljárás hatálya alatti elkövetés ténye, melyek közül az egyik eljárás jogerős elítéléssel zárult. Ugyancsak súlyosító körülmény volt a társas elkövetés. Enyhítő körülményként kellett figyelembe venni az időmúlást, a méltányolható kiváltó okot társaival azonos értékelés szerint, illetve a társaihoz képest kisebb szerepét a végrehajtás során; a VI.

r. vádlott javarészt a cselekményben mint sofőr működött közre.

E körülmények alapján a másodfokú bíróság a VI. r. vádlott esetében is eltúlzottnak találta az elsőfokú bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetést, ezért mind a szabadságvesztést (a Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontjában szereplő enyhítő szakasz alkalmazásával), mind a közügyektől eltiltás tartamát enyhítette.

GS VII. r. vádlott terhére súlyosító körülmény volt a kettő büntető eljárás hatálya alatti elkövetés ténye, amelyek közül az egyik jogerős elítéléssel zárult, valamint a társas elkövetés. Enyhítő körülmény volt a jelentős időmúlás, a kiváltó ok társaival azonos megítélés szerint, szerepének társaiéhoz képest csekélyebb súlya; a VII.r. vádlott is sofőrként működött közre a cselekményben és a százhalombattai részcselekmény után távozott. E tényezőket értékelve a másodfokú bíróság vele szemben mind a szabadságvesztést (a Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontjában szereplő enyhítő szakasz alkalmazásával), mind a közügyektől eltiltást a IV. és VI.r. vádlottakkal azonos tartamra enyhítette.

JGY VIII. r. vádlott esetében súlyosító körülmény volt a társas elkövetés, valamint az, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő (egy alkalommal volt büntetve). Enyhítő körülmény az időmúlás, a kiváltó ok méltányolható jellege társaival azonos meghatározással, és a végrehajtásban játszott kisebb szerepe. A legutolsó fázisba kapcsolódott mindössze a cselekménybe. E tényezőket szemelőlő tartva a másodfokú bíróság vele szemben is mind a szabadságvesztést (szintén a Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontjában szereplő enyhítő szakasz alkalmazásával), mind a közügyektől eltiltást az V.r. vádlottal azonos tartamra enyhítette.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a másodfokú bíróság JG I.r., JA II.r., HZS IV.r. vádlott esetében a Btk. 37.§ (3) bekezdés ad) pontja alapján fegyházban, FI V. r., JGY VIII. r. vádlott esetében a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben, TÁ VI.r., valamint GS VII.r. vádlott esetében a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb végrehajtási fokozatként börtönben határozta meg, mivel a velük szemben irányadó fegyház fokozatot esetükben túlzottan szigorúnak találta.

A büntetés kétharmad részének kitöltésével meghatározott feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja valamennyi vádlott esetében a Btk. 38. (2) bekezdés a) pontján alapul.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét JG I. r., JA II. r., HZS IV. r., FI V. r., TÁ VI. r., GS VII. r. és JGY VIII. r. vádlottak vonatkozásában felülbírálv a vádlottak cselekményének minősítését, az I., II., V., VI., VII., VIII.r. vádlott tekintetében a büntetés kiszabását, valamennyi felülbírálattal érintett vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátást, a VI., VII.r. vádlott esetében a büntetés végrehajtási fokozatát is érintő részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján

megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült 27.160,- Ft bűnügyi költséget HZS IV. és TÁ VI.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2015. év február hó 5. napján

**Dr. Halász Etelka s.k. a
tanács elnöke**

Dr. Sebe Mária s.k.

**bíró Dr.Sárecz Szabina Martina.
bíró**

A Budapest Környéki Törvényszék 2013. október 10. napján kelt 24.B.130/2010/105. számú ítélete JG I. r., JA II. r., HZS IV. r., FI V. r., TÁ VI. r., GS VII. r. és JGY VIII. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.22/2014/41. számú ítéletével a 2015. év február hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2015. február 5. napján

**Dr. Halász Etelka s. k.
a tanács elnöke**

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.50/2015/15. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év június hó 23. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette miatt JG és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2013. év október hó 10. napján kelt 24.B.130/2010/105. számú ítéletét FÁ III. r. vádlottal szemben annyiban változtatja meg, hogy a szabadságvesztést 2 (kettő) év 10 (tíz) hónap börtönre, a mellékbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

FÁ III. r. vádlott a szabadságvesztés fele részének a kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 90.742 (kilencvenezer-hétszáznegyvenkettő) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék 2013. év október hó 10. napján 24.B.130/2010/105. szám alatt nyolc vádlottal szemben hirdetett ítéletet, amely JG I. r., JA II. r., HZ IV. r., FI V. r., TÁ VI. r., GS VII. r., valamint JGY VIII. r. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.22/2014/41. számú határozata folytán 2015. év február hó 5. napján jogerőre emelkedett.

FÁ III. r. vádlottat, akivel szemben az eljárás elkülönítés mellett folytatódott tovább, a Budapest Környéki Törvényszék társtettesként elkövetett emberrablás büntette [1978. évi IV. tv. 175./A. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt 5 év fegyházbüntetésre, valamint 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész FÁ III. r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása, a III. r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1070/2013/6. számú átiratában, valamint a nyilvános tárgyaláson jelen lévő képviselője útján is az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Utalt a tényállásnak a feltárt bizonyítékokkal összhangban álló, a logika és az életszerűség szabályainak megfelelő megállapítására, a vádlottak különböző vallomásainak megfelelő elemzésére, a tanúvallomásokkal történt összevetésére, továbbá a vádlotti védekezések megalapozott elvetésére. Helytállónak vélte HZ IV. r., FI V. r. vádlott feltáró jellegű, vádlott társaikat is terhelő beismerő vallomásának elfogadását, amelyet a tanúvallomások, a szakértői vélemények, a rendőri jelentések, illetve az egyéb okirati bizonyítékok megerősítettek. A megalapozott tényállás alapján a bűnösségre levont következtetést okszerűnek, a cselekmény minősítését törvényesnek tartotta. A FÁ III. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést az enyhítő körülmények téves értékelésére is figyelemmel eltúlzottan enyhének ítélte, ezért a büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak.

A védő a tárgyaláson előadott perbeszédében a tényállás megállapítását továbbá a cselekmény fegyveresen elkövettként történő minősítését nem vitatta, hangsúlyozta azonban, hogy védeence a magával vitt eszközt nem használta. Aláhúzta, hogy a III. r. vádlott szerepe a cselekményben nem volt kirívóan aktív, a cselekmény kezdeményezője nem ő volt, irányító szerepet sem töltött be.

Védence ismert bűnözői körből származó támadástól tartott, amely ugyan mentségére nem szolgál, azonban a cselekmény elkövetésének indokát magyarázhatja. Aláhúzta védenccé elmebeli állapotát, a megállapított üldöztetési téves eszme befolyásolhatta védenccé viselkedését. Hiányolta ugyanakkor, hogy ennek az elmebeli állapotnak az elsőfokú értékelése elmaradt. A védenccé terhére nem róható hat éves időmúlásra figyelemmel a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére látott lehetőséget. Indokoltnak tartotta az elbíráláskori törvény alkalmazását a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb rendelkezései miatt. Hangsúlyozta a belső arányosság, a kezdeményező szerepet játszó terhelt társakkal szemben kiszabott enyhébb büntetések figyelembevételének szükségességét. Kérte továbbá a III. r. vádlott megromlott egészségi állapotának, a labilis, de a büntetőjogi felelősséget nem befolyásoló elmeállapot figyelembevételét. A kifejtettek figyelemmel enyhítő szakasz alkalmazásával, továbbá egyfel enyhébb fokozat megállapításával kérte a szabadságvesztés kiszabását. Végül az elmebeli állapotával összefüggő szakértői vizsgálat költségei alóli mentesítésre is indítványt tett.

Az ügyész viszontválaszában aláhúzta, hogy a vádlott elmebeli állapotának hanyatlása kábítószer fogyasztására, tehát önhibájára vezethető vissza, amely javára szolgáló körülményként nem vehető figyelembe.

FÁ vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy magát nem tartja betegnek.

A másodfokú bíróság az ügyész súlyosítást célzó fellebbezését nem, ellenben a védelmi fellebbezéseket enyhítésre irányuló részükben alaposnak találta.

A jogorvoslattal megtámadott határozatot az elkülönítést követően a Be. 349. § (1) bekezdésében írtak alapján kizárólag FÁ III. r. vádlott tekintetében bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt.

Ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, feltárta az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat, azokat egyenként és összességében is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Kimerítő részletességgel adott számot FÁ III. r. vádlott védekezése elvetésének indokairól. Mivel a bizonyítékok értékelésében logikai hiba, hiányosság, téves értékelés nem volt feltárható, ezért a másodfokú bíróság a felmentést célzó perorvoslati kérelmet nem ítélte megalapozottnak.

FÁ III. r. vádlott esetében az eljárás elkülönítése egészségi állapotában időközben bekövetkezett változásra figyelemmel vált szükségessé. A megállapított skizofrenia paranoidea három alkalommal is kórházi kezelését tette szükségessé, ami akadályozta őt a nyilvános ülésen történő megjelenésben is. Az elmeállapot tisztázása érdekében a másodfokú bíróság a Be. 353. § (1) bekezdése alapján bizonyítás felvételét rendelte el, és szakértőként először a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Igazságügyi Orvostani Intézetét, majd mivel a III. r. vádlott az intézetben nem tudott megjelenni, ezért az Igazságügyi Szakértő és Kutató Intézetek egyik Intézetét rendelte ki a pszichiátriai szakértői vélemény elkészítésére. A kijelölt Szakértői Csoport szakértőiként eljáró dr. KM igazságügyi orvosszakértő, valamint dr. TM igazságügyi pszichiáter szakértő véleményére figyelemmel a másodfokú bíróság a megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján - a felvett bizonyítás eredményeként - az alábbiak szerint egészítette ki:

FÁ III. r. vádlott 2011 decemberétől 2015 áprilisáig 11 alkalommal állt különböző kórházak pszichiátriai osztályain gyógykezelés alatt paranoid skizofrenia, drogok és pszichoaktív anyagok

okozta káros használat, valamint nem-meghatározott szorongás diagnózisokkal. Téves gondolatok hangoztatása, inadekvát, gyakran agresszív viselkedés indokolták felvételeit. Állapota minden alkalommal gyorsan rendeződött, az elmezavar tünetei megszűntek. Legutóbbi kettő kezelése alkalmával téves eszmét már nem írtak le nála, felvételét magatartás és viselkedés zavarral indokolták. Visszaeséseiben szerepet játszhatott az a tényező, hogy hazabocsátásait követően gyógyszereit nem szedte, illetve felvetődött a kábítószer használat, anabolikus szteroid alkalmazásának szerepe is. FÁ nál időszakosan paranoid jellegű elmebetegségi állapotok alakultak ki, amely azonban hosszmeteszében vizsgálva nem felelnek meg a skizofrenia kritériumainak. Mindezek alapján megállapítható, hogy nála a terhére rótt cselekmény idejére (2009. év június hó 2. napjára) orvosi dokumentációval igazoltan pszichés megbetegedés nem állt fenn. Tisztában volt azzal, hogy cselekménye társadalmilag elítélendő, annak elkövetése büntetést vonhat maga után. A terhére rótt cselekmény idején nem szenvedett az elméműködés olyan kóros állapotában, amely korlátozta vagy képtelenné tette cselekménye következményeinek felismerésében, és abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Vizsgálatokor aktív elmezavar tüneteit, valamint maradvány-tüneteket sem észleltek nála. Legutolsó kórházi felvételekor észlelt tünetei megszűntek, tartósan egyensúlyi állapotban volt elbocsátásakor. A megállapított elmebetegség ellenére sem szenved jelenleg az elméműködés olyan kóros állapotában, amely beszámítási képességét érintené. Letöltendő szabadságvesztés kiszabása esetén betegsége a büntetés végrehajtás keretein belül kezelhető. Tisztázatlan eredetű súlyos önkifejezési zavara van a III. r. vádlottnak; beszédzavara 2014 októbere óta áll fenn, ennek ellenére képes a tárgyaláson megfelelő vallomás tételére. A III. r. vádlottal szemben jelenleg cselekvőképességet érintő gondnokság alá helyezés van folyamatban. *(Dr. KM, valamint dr. TM igazságügyi orvos- és pszichiáter szakértők véleménye a másodfokú bírósági iratok 12. sorszám alatt.)*

Az ekként kiegészített tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

* * * * *

FÁ III. r. vádlott az eljárás során tagadta a cselekmény elkövetését, CZ sértett önkéntes magatartására, teljesítési szándékára, továbbá arra hivatkozott, hogy a sértett a rendőrségre való eljuttatását kívánta mindenképpen elkerülni. Állította, hogy a náluk lévő eszközöket, konkrétan a nála lévő szamurájkardot és baseball ütőt nem használták. Hangoztatta továbbá, hogy a sértettnek az alvilággal való kapcsolatától is tartottak.

Az elsőfokú bíróság logikus indokát adta FÁ III. r. vádlott védekezése elvetésének, mely a sértett önkéntes magatartására, illetve a vádlottak felfegyverkezésének indítékára irányult.

A cselekmény elkövetését jellemző objektív adatok cáfolták FÁ III. r. vádlott előadását. Ilyen objektív tényként kellett kezelni az elkövetésben résztvevő vádlottak számát, az elkövetés során a vádlottaknál levő és elfogásuk során lefoglalt eszközöket, gázriasztó pisztolyokat, szamuráj kardot és baseball ütőket. A sértett lakásán végzett helyszínelés adatai, a fényképmellékletek arra utaltak, hogy a lakást az ott megjelenő vádlottak feldúlták. Az elkövetés három helyszínre is kiterjedt; a cselekménysor É városban, annak egy elhagyatott útszakaszán indult, majd CZ sértett százhalombattai lakásán folytatódott, végül a Ó városban a város szélén elhelyezkedő benzinkút mellett fejeződött be. A vádlottak két személygépkocsival, amelyet O városában másik kettő személygépkocsira cseréltek le, a mozgási szabadságától megfosztott sértettel összesen 204 km-t tettek meg. Az egész eseménysor közel 12 órán keresztül tartott, a délutántól az éjszakai órákba nyúlott.

Az elkövetésnek a fenti jellegzetességei nem a vádlottak erőszakmentes fellépésére, hanem éppen ellenkezőleg, erőszakos magatartásukra, illetve a sértett oldaláról nem az önkéntes teljesítési szándékra utaltak.

Az elsőfokú bíróság a kifejtettek miatt is helyesen foglalt állást, amikor FÁ III. r. vádlott védekezésével szemben is CZ sértett egyéb bizonyítékokkal alátámasztott vallomását akceptálta. A sértett vallomását erősítő bizonyítékok között kell említeni VL, IJ, valamint a rendőri akcióban résztvevő LG, FA, BT, FF tanúk vallomását. A felsorolt bizonyítékok alapján nem volt kétséges, hogy CZ sértettet több személy súlyos fenyegetéssel tartotta fogva, szabadon bocsátásának feltételét anyagi ellenszolgáltatás teljesítésétől tették függővé. A követelés teljesítése amiatt maradt el, mivel a sértettnek a mozgó gépkocsiból történt kiugrással sikerült fogva tartói elől elmenekülnie, majd a már helyszínen megjelenő rendőrség közreműködését igénybe vennie.

A másodfokú bíróság a sértett sérülései tekintetében tett előadása kapcsán utal az ítéletkorábbi (3.Bf.22/2014/41. sz.) határozatában írtakra.

A teljes körűen felderített, hiánytalan tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett FÁ III. r. vádlott büntetőjogi felelősségére.

A Btk. időbeli hatálya kérdésében a másodfokú bíróság a következőket kívánja kiemelni. Mind az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény (régi Btk.) 175/A. § (1) és (2) bekezdése, mind a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) 190. § (1) bekezdésének a) pontja és (2) bekezdésének c) pontja alapján azonos az eljárás tárgyát képző bűncselekmény büntetési tételkerete, mégpedig 5-15 évig terjedő szabadságvesztés. Azonosak a büntetés enyhítésére vonatkozó szabályok is; az 1978. évi IV. tv. 87. § (1) és (2) bekezdés b) pontja, valamint a Btk. 82. § (1)-(2) bekezdés b) pontja szerint is 5 év helyett legkevesebb 2 évi szabadságvesztés szabható ki. Nem volt különbség a végrehajtási fokozat tekintetében sem a régi (1978. évi IV. tv. 42. § (2) b/2. pont), valamint az új Btk. [37. § (3) bekezdés a-d] pont között. A feltételes szabadságra bocsátás feles kedvezményének alkalmazására is mind a régi, mind az új törvény szerint lehetőség van. Az 1978. évi IV. tv. 47. § (3) bekezdése szerint a 3 évet meg nem haladó szabadságvesztés kiszabása esetén, a Btk. 38. § (3) bekezdése szerint az 5 évet meg nem haladó szabadságvesztés kiszabása esetén lehetséges a büntetés fele részének letöltése után a feltételes szabadságra bocsátás elrendelése. A III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel a régi és az új Btk. között eltérés nincs. Ugyanakkor az 1978. évi IV. törvény elkövetéskor hatályos előírásai szerint a középértékes büntetés kiszabás szabályai még nem voltak érvényben. A kifejtett indokok miatt a másodfokú bíróság helytállónak találta az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseinek alkalmazását.

Az elsőfokú bíróság a cselekmény minősítése során hiánytalanul felsorolta a bűncselekmény megállapítása alapjául szolgáló ismérveket, ezeket a jogi érveket a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket a törvényszék részben tárta fel helyesen, azok helyesbítésre, illetve kiegészítésre szorultak.

FÁ III. r. vádlott terhére helyesen azt kellett súlyosító körülményként értékelni, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő, aki a büntetőeljárás hatálya alatt is újabb bűncselekményt követett el. További súlyosító körülményként kellett értékelni a társas elkövetést, valamint a cselekmény huzamos időn keresztül történő végrehajtását. Enyhítő körülményként kellett figyelembe venni a jelentős időmúlást, hiszen a cselekmény elkövetése óta 6 év eltelt, amely alatt a FÁ III. r. vádlott részben a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt állt. További enyhítő körülmény volt a bűncselekményt kiváltó ok méltányolható jellege, az a körülmény, hogy a sértett súlyosan felróható, bűncselekmény megállapítását is lehetővé tevő magatartása adott okot a cselekmény elkövetésére. További enyhítő körülmény volt a III. r. vádlott megromlott egészségi állapota, az a pszichés megbetegedése, amely bár a beszámítási képességét nem érintette, de mégis befolyásolta, megkönnyítette a bűncselekmény elkövetését, az abban való részvételt.

Ezekre a körülményekre, továbbá az elkövető társakkal szemben korábban alkalmazott szabadságvesztés tartamára is figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzottan szigorú büntetést szabott ki FÁ III. r. vádlottal szemben. Álláspontja szerint az 1978. évi IV. tv. 83. §-ában meghatározott büntetési célok rövidebb tartamú szabadságvesztéssel is elérhetők, így az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) bekezdése, és (2) bekezdésének b) pontja alapján ún. enyhítő szakasz alkalmazásával 5 év helyett 2 év 10 hónapi szabadságvesztést szabott ki. A végrehajtási fokozat az 1978. évi IV. törvény 43.§ a) pontja alapján börtön. A szabadságvesztéssel arányban állóan a közügyektől eltiltás tartamát is mérsékelte.

A másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy FÁ III. r. vádlott a megromlott egészségi állapota miatt az 1978. évi IV. törvény 47. § (3) bekezdése alapján a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét FÁ III. r. vádlott vonatkozásában a büntetés kiszabását érintő részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A FÁ III. r. vádlott elmeállapotának megvizsgálásával, valamint a kirendelt védelmével kapcsolatban a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a fellebbezés eredményessége folytán az állam viseli a Be. 381. § (2) bekezdése alapján.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2015. év június hó 23. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke. **Halász Etelka** bíró
s. k. előadó bíró

Dr. Sebe Mária s. k.

A Budapest Környéki Törvényszék 24.B.130/2010/105. sz. ítélete FÁ III. r. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.50/2015/15. sz. ítélete folytán 2015. év június hó 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2015. június 23.

. Hrabovszki Zoltán
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Golarics Sándorné
bíróági ügyintéző